

τί θρίαμβος γὰρ Ναυτικό
γιαλός νά γίνῃ κι ἡ στεριά.

Μία σὲ τέτοιους χαλασμούς
καὶ σὲ νερῶν κατακλυσμούς
δὲν ζέρεις τί νά κάνης,
τὸν μπούσουλα τὸν χάνεις.

Ἔβμαι ἄτον ρόλο μου, παιδιά... ψυχῆ μου πανηγύρι...
ἄτον ἴππον τὸν θαλάσσιον καθάλα πηλαῶ,
βάστα καλὰ τὴν σκότα μας, Κόντῃ Καραβοκώρη,
ρίχτε βαθεῖά τῆς ἄγκουρας ἄτῆς ζέρεις τὸν γιαλό.

Γιαλός ἰδῶ, γιαλός κι ἔκει,
γεγά σας, ναυμάχι Ναυτικοί,
καλὰ τὸ λὲν πως οἱ Ρωμηοὶ γὰρ θάλασσα σφριγοῦν,
μὲς ἄτὸ νερὸ γεννήθηκαν, σὲ τοῦτο θὰ πιγοῦν.

Ἄφῃστε τὴν τὸς γιαλοὺς καὶ σὲ στεριάς πλημμύρας
ἔλατε, πετροκάραβα καὶ γυμνασίων μοίρας.
Ἔγνα μὲ τὰ πληρώματα καὶ μὲ τοὺς βαθμοφόρους,
φωτιά ἄτῆς καμινάδες,
ἔγνα νὰ καθαντζάρουμε τῆς γῆς τοὺς Καβοντόρους
καὶ τοὺς Καβοκαλιάδες.

Ἔγνα καὶ μᾶς εὐρήκανε κακῆς φουρτούνας ὄραις,
ἔγνα νὰ τὸν περάσωμε καὶ τοῦτο τὸ κανάλι,
βγάλτε καὶ τῆς ἀθάναταις τῆς κανονοφόρας,
τὴν Ἄλφα μας, τὴν Βῆτα μας, τὴν Γάμα καὶ τὴν ἄλλη.

Τόσο νερὸ, τόση βροχὴ
τί βάλσαμο γὰρ τὴν ψυχὴ
κάθε Σεβδᾶχ θαλασσινοῦ...
ἔγνα, δελφίνια, κι ἔξω νοῦ.

Κι ἔκεινον τὸν Μισούλη μας, καρδίη ταξειδιάρικο
κι ἄλῆθεια κανακάρικο,
ποῦ πῆρε μπάλα τὸν ντουμιᾶ
καὶ πλῆει τὸν Ἄτλαντικόν,
θὰ τὸ προστάξω μὲ πανιὰ
νὰ πλεύσῃ καὶ τὸν Ἀττικόν.

**Εὐταξίας ὁ Θανάσιος
ἐν τῷ μέσῳ τῆς Θαλάσσης.**

Ἐγὼμ ἑνὸς παπᾶ παιδιὸ
καὶ ζέρω τὸ πᾶ θοῦ γὰρ δι,
κι ἄν ἱερέως δὲν φορῶ καὶ δέικου πετραχηλι
μὰ καὶ μὲ φράγκικο κοστοῦς εἶ ἦγον ψάλλω πλάγιον:
«ἄλαλα καὶ τρεῖς ἄλλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη,
ποῦ τοῦ Κουβέρνου δὲν ἠμνοῦν καθάνα σώστην ἄγιον.»

Ἰννεῖτω κι ἄνευσάτω νῦν πνοὴ πινημένον πᾶσα,
θάλασσα καὶ τὰ γράμματα, θάλασσα καὶ τὰ ράσσα.
Ἴδετε μύλους μιλωθρῶν,
ἴδετε πόντον ἐρυθρὸν,
καὶ δεῦτε ψάλλετε καὶ σεῖς
μὲς ἄτῆς σκαρίδα τὴν σαθράν:
«σταυρὸν χερσῆς Μωυσῆς
διέταμε τὴν Ἐρυθράν.»

Φ.—Δὶν ἄτὸλεγα, βρε Περικλή, πῶς θὰ σωθοῦμε πάλι
σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι;
Κι ἄν φρικαλεὰ καταγίγῃ
σὲ παρασύρη καὶ πιγήρι,
θελθουν οἱ Κυβαρηῆται μας νὰ λάβουν κάμπο μῆτρο,
κι ἄφῶβος τότε, μασκαρὰ,
περίπατο μὲς ἄτὰ νερὰ
θὰ κάνης σὰν τὸν Πέτρο.

Αὐτοὶ σκορποῦν ἄτους κοπετοὺς
τὴν ἀρεσίη τῶν συνδραμῶν...
δὶξα, θυμιάμα γι ἄτούς,
τρεῖς ἀλληλοῦσα κι ἄμην.

Οἱ παπαφίγκοι μᾶνα καὶ τῶν μοιρῶν οἱ φλόκοι,
μὴ λαίλαπα τραμᾶζετε, θεΐλλα καὶ τρωφῶνας,
καὶ σὺ, Θανάση, πρῶτοσιν τῷ Κόντε-Θεοτόκῃ
σωθῆνα τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ νῦν καὶ ἄτους αἰῶνας.

Γεῦμα συναδελφικόν δημοσιογραφικόν.

Εἰς τὴν Μινιέρβα τὴν γνωστὴν μεγάλο φαγοπότι,
καλαμαράδες ἐλκετοὶ κι ἔφημεριδὸν πρώτο
γεῦμα λαμπρὸν παρέθεσαν ἄτου Μονιτέρ τὸν Βέλλη,
πολύτιμον συνάδελφον ἐν Κωνσταντινουπόλει,
φαιδρότης, γέλοισι, χάρχαισι, λεπτοῖς σκαυμάτων βέλλη,
καὶ πνεῦμα χαριεστάτον κατεσπινηθοῦσε.

Ὁ Μπάμπης προσεφώνησε, καλαμπουρῶν Ἄττιλας,
τὸ ρεῦμα τῶν τὸρμητικῶν πρὸς ὦραν ἀνατείλας,
κι ὁ Βέλλης ἀντεφώνησε σπριτζῶς καὶ γοργῶς
κι ἔγασκαν γύρω πρόσωπα σπριτζῶς καὶ στομύλα,
κι ὁ Παπαμπαχαλόπουλος, ὁ πρῶν Ἰπουργός,
ἔπιπεσον ἀνόμετος ἄτ' ἀχλάδια καὶ ἄτὰ μήλα.

Οὐ μὴν προπέσεις ἔκαμαν καλαμαράδες κι ἄλλοι
κι ἄρρολι σαμπάνιας ἔβρναν τοὺς Μπίνιεν τῆς Παλλάδος,
μόνον ὁ μπῆστιγας Φασουλῆς γοργῶς μιλιὰ νὰ βγάλλῃ
πρησμένους ἐφραντζετο τὴν ἄρσαν τῆς Ἑλλάδος.

Τί μάγια ἄτὸ Βαριετι,
ποῦ δὲν ξανάγιναν ποτέ,

Τί κινηματοσκοπία, τί νέα πανοράματα,
τί φωνογράφοι θαυμαστοὶ καὶ χίλια τόσα πράγματα,
ὅπου κινεῖν τὸν θαυμασμένον ἰθαγενῶν καὶ ἔξωτων
καὶ σαστισμένους κι ἔκθαμβος μὲ στόμα μείνης χαινον.

Ἦραϊα διηγήματα Χρῆστου Χρηστοβασιλῆ,
ποῦχει γερὸ κοντύλι,
τῆς ζηνιτζῆς καλούμενα μὲ γρόμα καὶ μὲ χάρη
κι ἄλλα μυρίζουν ἔλατο καὶ τοῦ βουνοῦ θυμάρη.

Ἐβῆγκε νέος λόγος Μοσχάκη τοῦ δεινοῦ
μὲ δύναμι καὶ νοῦ,
ποῦ ἄτῆς Θεολογίας τὸν εἶπε τὴν Σχολὴν
ὡς ἐναρτηθρῶν του μ' ἐυφράδειαν πολλήν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλίπια πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.